

התורה

עלון קיבוץ כיר-אליהו

”שוב נתחיל מחדש, שכולם מתחילים החורש, האוסף, המשורר, העלים הנופלים עם הרוח, פניני הטללים והגל החוזר אל חופיו התלולים...”

נתן יונתן

נר זיכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו

חודש ספטמבר
יוסף סבאג - 58 שנים למותו
תמי גפן - 42 שנים למותה
רותי קאופמן - 10 שנים למותה
פרויקה וינטרוב - 24 שנים למותו

חודש אוקטובר
בני ברק - 40 שנים לנפילתו במלחמת יום כיפור
אנט רוסו - 16 שנים למותה
ציונה קושמרו - 15 שנים למותה

גשם בעיתו
תלמה אליגון רוז

גשם בעיתו, כמה עצב בא איתו,
הכל עצר, הכל עמד, רק הגשם בא לו בזמן.
לו לא אכפת

שבלילות שם קר מאוד
שבחולות קשה לבכות
שאינן על מי להתרפק
כשבחוץ הגשם דופק.

גשם בעיתו, ואומרים שככה
טוב

על בגד קיץ, סוודר ישן
ובכיס מכתב מאי שם.

גשם מתוק

גשם נשק אותו בשמי

גשם לטף את הפנים

הבאת גשם בעיתו

אז הבא, הבא לי אותו

תן מחומך ותן מאורך
תן לשדות רק גשם ברכה
תן מפיתך ביד רחבה
ותן לנו זמן לאהבה

גשם בעיתו, כמה עצב בא איתו
הבא, הבא לי אותו
גשם בעיתו.

דבר העורכת

עלון זה נוצר בימים שבין לבין. בין הקיץ ובין הסתיו, בין החופש הגדול ובין תחילת הלימודים, בין כסה לעשור. אלו ימים של התרגשות, התחלות חדשות, כולם מברכים ומבורכים במועדים לשמחה ובשנה טובה. כולנו רוצים לקוות שהשנה תהיה שנה טובה עבורנו באופן פרטי, ועבור העם שלנו באופן כללי, מקווים. השנה, עם צאת העלון הזה לאור, יציינו ארבעים שנה למלחמת יום הכיפורים. במדיה הנושא הזה כבר מקבל קדימונים לרוב, הכותרות אומרות שלראשונה נחשפות עובדות, לראשונה אנשים מדברים, לראשונה מגלים מסמכים. המועקה כבדה. המלחמה הזו גרמה לשבר נוראי בעם ישראל, אובדן אמונה, אבל כבד, גדול מנשוא. העלון הזה לא יעסוק במלחמה. ייתכן שנייעד לנושא הזה עלון מיוחד, הדבר במחשבה. בינתיים גיליתי שיר של עמיחי שלא ידעתי על קיומו מקודם, והשיר הזה מלווה אותי בימים אלה.

**"שֶׁמֶשׁ אוֹקטוֹבֵר מְחַמֶּמֶת אֶת פְּנֵינוּ
שֶׁמֶשׁ אוֹקטוֹבֵר מְחַמֶּמֶת אֶת מֵתֵינוּ
הָעֶצֶב הוּא לִיחַ עֵץ כְּבֵד,
הַדְּמָעוֹת, מְסַמְרִים.
הַשֶּׁמֶשׁ סוֹבֶבֶת סְבִיב הָאָרֶץ, כֵּן,
הָאָרֶץ שְׂטוּחָה כְּלוּחַ אֲבוּד וְצָף, כֵּן,
יֵשׁ אֱלוֹהִים בְּשָׁמַיִם, כֵּן.
אֵין לִי מָה לֹאמַר עַל הַמְּלַחְמָה
סִגְרָתִי אֶת עֲצָמִי."**

(יהודה עמיחי, 1973)

בימים המטלטלים האלה יש גם שמחות, כמו שמחת הקליטה של חברים חדשים, שמחת הסלילה של כבישים ומדרכות, שמחת התלמידים החדשים, ושמחת המפגשים המשפחתיים והחברתיים המזומנים לנו בימים אלה של חגים רצופים. לכל אלה יש הד בעלון. הראיון המרכזי הוא עם **ליאת לוינסון**, שמזה שנים רבות עובדת בחינוך, נושמת חינוך, מעצבת חינוך. השיחה, כדרכה של שיחות נעה פנימה והחוצה. פינת הארכיון עוסקת הפעם במטבח-חדר אוכל, וגם הפעם היא פרי יצירתם של **עתליה** ושל **עמיקם**. עוד יש עמנו סיפור ממזרח הפרורה של **קוני**, כתבה מעניינת העוסקת ביום כיפור מאת **יונה**, מכתבי תודה של חברים, וכמובן התייחסות לשנת הלימודים שנפתחה בבתי הספר ובגנים. גם המדורים הקבועים עמנו, תודה ל**נימרוד וליזה** שלא מאכזבים. צילומי המשפחות נעשו על-ידי **נורית שלמון**, וצילומי הארכיון באדיבות **עמיקם ולולה**. תודה להדסה על הסריקות וההקלדות, תודה ל**ליזה** על ההדפסה, ותודה לכל השותפים במלאכה וביצירה. גמר חתימה טובה ומועדים לשמחה, קריאה מהנה, נטע

מכתבים למערכת ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL
או להכניס לתא דואר מספר 40.

מחכים לשמוע מכם...

עורכת ראשית: נטע בארי

ארכיון: עמיקם רגב

מערכת: ליזה בוחסירה, עתליה אייל, הדסה ראובני,

דור הורביץ

להערות, רעיונות, דעות וסתם לראות את העלון בצבעוני - כנסו לאתר הקיבוץ

(ובדרך תמצאו גם כתבות, סקרים, תמונות, הודעות ועוד ועוד)

www.nirel.org.il

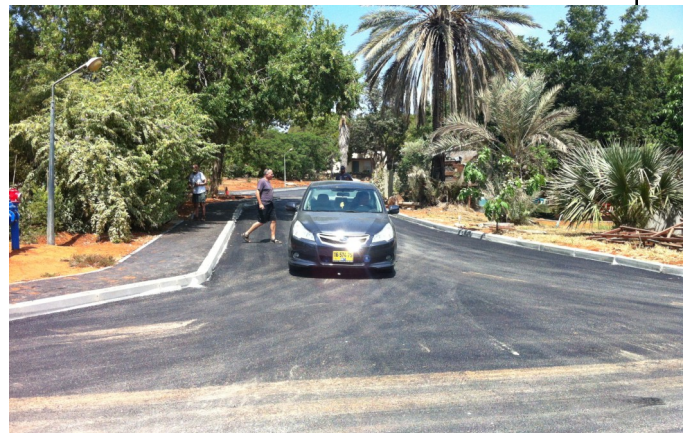
משולחנו של המזכיר

ממש ביום האחרון של התשע"ג הצליחה חברתנו של סמי מקלדה (המכונה בעגת הקיבוץ "הדרוזים") לעמוד בהתחייבות שנתן סמי לרכז התשתיות, ולהתחיל את סלילת הכבישים באספלט. (שכבה ראשונה שתחזיק עד לסיום עבודות הגמר לאחר אכלוס השכונה החדשה). וכך, באופן סמלי, צלחנו עוד שלב מורט עצבים ורווי בקשיים מכל הכיוונים, בדרכנו להשלמת השכונה החדשה, הראשונה שנבנית בקיבוץ מאז ראשית שנות התשעים של המאה הקודמת. מבחינה זו, אין התחלה טובה יותר לשנה העברית החדשה, ובמיוחד לאחר הקיץ הקשה שעברנו.

אז בהזדמנות חגיגית זו, אפשר לבשר כי המחלוקת הקשה שהייתה בין הנקלטים לאמפא-מליבו, ואיימה לגרור אותנו לתוכה ולעצור את הפרוייקט נסתיימה, לפחות לעת עתה בפשרה בין הצדדים.

חונכים את הכביש החדש

כעת מקווים כולם כי השנה הקרובה תהיה שנת בנייה ועשייה – מתוך תקווה ואמונה שבתוך פחות משנה, ואולי עד חג השבועות הבא, תושלם בניית השכונה ונקבל 24 משפחות חדשות לחברות. בין האתגרים שאתם נתמודד בזמן הקרוב – רתימת הלבבות לפרוייקט הקליטה המתמשש וקורס עור וגידים לנגד עינינו, כך שנגיע ליום האכלוס – לא תהייה כאן שתי קהילות של "אנחנו והם" – אלא עוד "גרעין" חדש שיש לקלוט לקיבוץ. בכך נקבע שיא במספר חברי הקיבוץ בכל הזמנים, ונשנה מהותית את מצבנו הדמוגרפי - עוד צעד גדול בדרך להגשמת חזון הקיבוץ כפי שעוצב ואושר על ידנו בחוברת השקופה.

זריחה בראש השנה תשע"ד
על השקמה בשכונה החדשה

עוד מכשול שהוסר הוא המימון לפרוייקט – השגת ההלוואות לבנייה מבנק איגוד. זאת לא לפני שאסיפת החברים עשתה מעשה, בקבלה החלטה אמיצה: לא להפקיר את הפרוייקט לגורלו, להתעמרות רמ"י (המינהל בשמו החדש), ולאדישות המערכת הבנקאית.

עוד עבודה רבה לפנינו בהקשר זה, ואולי "להתמודד עם הפריץ" (כמאמרו של קוני בעיתון "הקיבוץ"). יתכן שנידרש לכך גם בתחום הסדרת איזור מבני המשק ומתחם "פלסטניר" – שגם הוא מייצר לנו לקראת השנה החדשה אתגרים חדשים. גם כאן החליטו החברים באסיפת הקיבוץ החלטה אמיצה, וגם כאן אדישות המערכת הבנקאית עלולה לסכן את המשך קיומו של המפעל, דווקא בשנתו הארבעים...

גם בתחום הפנסיה התקדמנו, ולשנה החדשה אנו מקווים להשלים את התחייבותנו לאסיפה – להציג תוכנית רב-שנתית בת-קיימא, וכזו שתחיה בשלום עם התוכניות במגזר העסקי והקהילתי גם יחד. בינתיים, במאזן הקיבוץ שגם הוא יובא לאישורנו בקרוב השלנו עוד 2 מליון ₪ של חוב לגירעון האקטוארי (למרות העלאת פנסיית המטרה!) ואנחנו בדרך הנכונה והבטוחה להסדרת הנושא הפנסיוני. ובאותו הקשר – אנו נדרשים למצוא פתרונות סיעוד, בעידן ביטול הביטוחים הקולקטיביים.

אתגר נוסף הוא ניהול וביצוע התשתיות בצורה המיטבית בין שלל המגבלות, בתקווה שנצליח להפיק לקחים מטעויות העבר והמלצות הביקורת – ונשפר להמשך...

ואם בביקורת עסקינן – הרי שיש לבחור יו"ר חדש לביקורת, ושיהיה לבריאות גם רכזת בריאות, ובהמשך השנה גם משאבי אנוש וגיל רך על הפרק – ובחירות מוניציפאליות, משימות לרוב...

ומשהו מתוק לסיום השנה – בחודשי הקיץ נכנסו לבתי-הקבע, ובכך גם לחברות, משפחות בניס שהתקבלו בקלפי בשנים 2009-2011. כעת אנו מונים 187 חברים, ובתינו הומים, הומים מתינוקות... לכתה א' עלה מחזור שני ברציפות של 13 ילדי קיבוץ (בהווה ובעתיד) ובהזדמנות חגיגית זו נאחל תודה למסיימים ובהצלחה עם פתיחת שנה"ל החדשה לילדים, לצוותים ולהורים!

אז לסיכום – עוד עבודה רבה לפנינו אבל הדרך סלולה (ועכשיו גם עם אספלט) והולכים אנו בה יחדיו – כשהחזון ברור, האופק לפנינו – והשמיים הם הגבול, בברכת שנה טובה ומתוקה, גמר חתימה טובה ומועדים לשמחה – **נימרוד**.

חדשות ממנהלת הקליטה

בחודש יולי נכנסו לביתם החדש **פזית ויובל ראובני**.

בחודש אוגוסט נכנסו לבתיהם החדשים : משפחת **סלע אסנת ודותן**, משפחת **צדפי עציון תמר ואורן**, משפחת **בורנשטיין עידית וינון**, משפחת **ביוקאורל נטלי וענר**. (כולם מצולמים על עמוד השער).

גדלנו בתשעה חברי קיבוץ : חמש חברות וארבעה חברים. **מזל טוב !**

בראש השנה נערכה פגישה ראשונה של חברי הקיבוץ עם האנשים שיעזרו לנו במלאכת הקליטה מטעם חברת "תות". הפעילות הייתה חווייתית, מהנה, והעלתה למרכז המעגל חששות, תקוות, דעות, אמונות, ובעיקר רב-שיח סביב השינוי שהתחיל וימשיך לקרות בחיי הקיבוץ כתוצאה מתהליך הקליטה.

בזמן הקרוב נודיע על מועדי הפגישות הבאות. בהמשך יצטרפו אלינו גם נקלטים שמיועדים להיכנס לבתיהם בשכונה החדשה עוד השנה, אמן.

רמי צדפי

וחברי מנהלת הקליטה

יום כפור בקיבוץ החילוני

”עצתי האחת היא:

חוגו את חגי אבותיכם והוסיפו עליהם קצת משלכם לפי כוחכם ולפי מסיבתכם.
העיקר, שתעשו הכל באמונה ומתוך הרגשה חיה וצורך נפשי, ואל תתחכמו הרבה.
אבותינו לא נמאסו עליהם שבתותיהם ומועדיהם,
אף על פי שחזרו עליהם כל ימי חייהם כמה וכמה פעמים בנוסח אחד.
הם מצאו בהם כל פעם טעם אחר והתעוררות א [התעוררות] חדשה.
ויודע אתה מפני מה? מפני שהייתה בהם לחלוחית וברכת החג שכנה בנפשם.
אלה שאינם מוצאים טעם בחגים ובמועדים,
סימן שנפשם ריקה ותוכם חול, ולאלה אין תקנה”.
ח.ג. ביאליק, תרצ”ד

בראשית המאה ה-20, עלו רוב החלוצים לארץ במטרה ליישב אותה על-ידי הקמת ישובים חקלאיים, קיבוצים ומושבים. החלוצים באו מבתי מסורתיים וחלקם אף מבתי אורתודוקסים, אך מרדו במסורת ורצו להקים חברה אחרת. בכל החגים יצקו תכנים חדשים, והם נחגגו ברוב פאר והדר. את רובם הלבישו בצביון חקלאי חילוני. להגדה הוכנסו תכנים יותר מודרניים ששיקפו את רוח התקופה. רק בחלק מהקיבוצים שמרו כשרות בפסח. בתי-כנסת לא נבנו בקיבוצים, אלא מאוחר יותר ובמעטים מאד, בעיקר באלה שבהם חיו הורים מבוגרים שבאו להיות עם ילדיהם, ונזקקו לבית הכנסת.

יוצא מכלל החגים והמועדים שלנו הוא יום כיפור, היום הקדוש ביותר בשנה, "יום הדין". בחלק מהקיבוצים לא התייחסו אליו כלל, הוא היה חג רק לצמים באותו ישוב. זכורה לי אמי ז"ל שהייתה צמה בכל יום כיפור, והייתה הולכת ברגל בשמש של עמק-הירדן לקיבוץ השכן, שהיה קצת מרוחק ובו היה בית-כנסת, כדי להגיד "יזכור" על הוריה.

ניסיתי לבדוק איך זה שבקיבוצנו מתקיים מזה עשור "בית-כנסת" בבית התרבות של הישוב, בלי הפרדה מוחלטת בין גברים ונשים. מי האנשים שבאים ו"עושים" איתנו את יום כיפור? הלכתי למוביל הראשי בעניין **יעקב (קוני) פנר** ושאלתי, והרי תשובתו:

אני לא דתי! לא בהכרח "חילוני", (שזה בא מהמילה "חולין") אני יהודי שהמסורת והשורשים חשובים לי, אומר קוני. הורי התחנכו בתנועות הנוער, בלי לגעת ולדעת על הדת. אני אישית מחפש את היהדות במקורות שלנו. אנו המצאנו מחדש את החגים בעיקר מהבחינה החקלאית, עם "יום כפור" לא ידענו מה לעשות. במשך השנים נעשו ניסיונות לעשות בערב זה חשבון נפש ולהכניס תוכן יותר רוחני. שנים רבות לא היה בקיבוץ כלום. כשהילדים שלנו היו קטנים נסענו לבית-מלון באילת ליומיים כיף. לי אישית הפריע, שרוב העם היהודי מתייחס ליום הקדוש, ואנו מבלים סתם.

בהיותי מזכיר הגיע לידי ידיעה: קיים "פרויקט של יום כפור לכולם", המארגן על-ידי החברה למתנ"סים וצוהר בשיתוף משרד הדתות. כמעט זרקתי את הפקס לפח, אבל רגע קודם הרמתי טלפון נאמר לי שמאוחר, כל המקומות תפוסים. כעבור כמה ימים צלצל הטלפון, ומהצד השני דיבר איתי בחור בשם יאיר. הוא החל להריץ את הפרויקט. אנשים התאספו בשיטת חבר מביא חבר. נאספו רווקים, משפחות, זוגות - 30 איש!

בשנה הראשונה לאחר גמר התפילה, כשברצוני ללכת הביתה לאכול עם המשפחה, עצרו אותי החבר'ה הדתיים, והחלנו לשוחח, מה אנו רוצים מהמפגשים האלו? מה הציבור הדתי שבא רוצה? מה מצפים חברי הקיבוץ?

החל מהשנה השנייה לאחר סיום התפילות, מתכנס ציבור חברים לא גדול, שלא בהכרח צם, ומשוחחים במעגל. כל שנה עולה נושא אחר, מביעים דעות ושומעים את הצד השני ברוגע ובשלום.

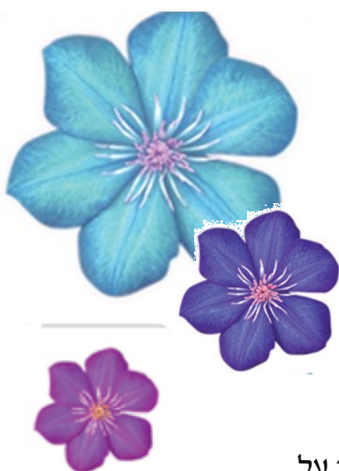
בבית הכנסת שלנו אין מחיצות, אלא הפרדה בין עזרת הגברים והנשים באמצעות שולחן. ובשנה אחת ניתנה הרשות לאישה לפתוח את "ארון הקודש", (ספר התורה מושאל מבית-כנסת בכפר-סבא), והכל מתנהל על פי "רב".

לא תמיד באים לקיבוץ אותם אנשים, פעם באים יותר ופעם פחות, גם מבחינת הציבור הדתי ישנה סקרנות לגבי הקיבוצניקים, וישנו צמא להידברות לראות ולשמוע את האחר והשונה. מעטים הם אלה שבאים כל שנה אך כולם יוצאים מיום זה בתחושה מאד טובה (למרות שמשכנים אותם בבתי הילדים), ציבור החברים שבא מהקיבוץ מגיע לתפילות החשובות ובנעילה קטן המקום מלהכיל את כל הבאים.

גמר חתימה טובה ומועדים לשמחה,

יונה פלג

(מתוך ביטאון הוותיקים של המועצה האזורית)

חברים יקרים

לפני 4 שנים לאוניד עבר תקופה קשה, החלים וחזר לשגרתו הרגילה, רק בגלל אותם אנשים שדאגו לו והקיפו אותו בחום ואהבה.

רצינו לומר תודה מיוחדת לתרצה האחות הנפלאה שלנו, ליובל, שחר וליעקב שקד על התמיכה.

כעת, כאשר אני עוברת תקופה קשה, מקיפים אותנו אנשים שתומכים ועוזרים לנו מכל כיוון אפשרי, רצינו להוקיר תודה על ההקשבה והנדיבות לנימרוד, ריישה, סיגל ממשאבי אנוש, לנצ'ו, לולה, נטע ועוזי, ואלרי, חוה, תלמה, אסתר זטורסקי, מרים שקד, חנה קובלסקי, אריאלה ונירית, לשכנינו היקרים רבקליה ורמי, אסטל שר, רינה דנה, חיה אברהמי, ולילך, לחברותיי הנהדרות סוזן ושולי שתמיד איתי בכל תקופה קשה ולכל חברי הקיבוץ היקרים.

על הנדיבות וטוב הלב, על היחס המבין והאוהב, על הנתינה, העזרה, השיתוף, התמיכה, ההשקעה, ההבנה והרגישות שהפגנתם.

נתתם לנו הרגשת יחדיו ונעימות שעזרה לנו לעבור את הימים הקשים. תודה שעזרתם לנו בכל עת ותמכתם בנו לאורך כל הדרך.

תודה,

לאוניד וריטה נבוטובסקי

על כוס קפה עם ליאת לוינסון

ליאת ואני נפגשות ביום שני 2/9/13 לפנות ערב, על המרפסת החדשה שטופת הבריזה

למה אני? איזה מסר יש לי לאומה?

אנחנו לא בעניין מסרים אנחנו בעניין להכיר אנשים. בואי נתחיל עם ההיסטוריה

בעצם, ייסדתי את ענף הסטודנטים ב-1981. למדתי בעתודה בבית ברל, בשנה הראשונה גרנו במעונות והיה מזעזע. בשנה השנייה ישבנו שלוש בנות ביחד (לאה, בטינה ואני) ושלחנו מכתבים לקיבוצים באזור. עם ניר אליהו זה היה סיפור הצלחה, אז משנת 81 אני פה און אנד און.

זה היה השנתון האחרון בו היה ניתן ללמוד בסמינר למורים במסגרת עתודה. שירתי בצבא כמורה, ובשלב השני כקצינת הוראה. במשך התקופה שמרתי על קשר עם כמה חברים, בעיקר בשכבה של עמר וזיו. (היה לי אז חבר אחר...) חזרתי לפה מייד אחרי הצבא. לימדתי בבית את כיתה א', (נכנסו ל"יחדיו" רק בכיתה ב'). זה היה המחזור של דניאל ורוני מדר, הוד דנה, ליאת לבנה, ענבל שקד, ענר ביוקורל, אביב קולקובסקי, אלמוג מויאל, וטל מסד. אילת צדפי הייתה מטפלת. אחר כך היה הטיול הגדול לדרום אמריקה, ואחרי שחזרתי התחיל המסלול שלי עם עמר.

אז כבר הרבה שנים השעון שלך מכוון על 1 בספטמבר (השנה התקלקל לנו, זה נהיה 27 באוגוסט)

היו לי הפסקות בהוראה במשך השנים – כשהייתי עם תינוק ובית-ילדים טרם נפתח, עבדתי קצת במזכירות, למדתי שיווק, התעסקתי עם פינת חי. אבל רוב הזמן בחינוך: לימדתי ביחדיו, ריכזתי את החינוך בקיבוץ, וכבר 8 שנים שאני בבית הספר הדמוקרטי בהדסים.

לימדתי ביחדיו כשהתחיל הסיפור של הדמוקרטי. מאוד עניין אותי, מאוד התאים לי. למדתי את הגישה בבית הספר הדמוקרטי בחדרה. כשרום נולד החלטתי שאני פורשת (בשיא). עזבתי את יחדיו לא בתחושה של עייפות, אני חושבת שעזבתי דווקא בגלל שהיו לי ארבעה ילדים קטנים בבית. הספיק לי לאותו זמן. בפעם הבאה שחזרתי להוראה (אחרי ריכוז חינוך בקיבוץ) זה כבר היה לדמוקרטי. למשרד החינוך לא חזרתי. בית הספר שלנו הוא פרטי.

יש לי הרגשה שאת נשחקת פחות או שנדמה לי

העבודה היא אחרת. יותר מעניינת, אני יותר יכולה להביא את עצמי. יש משהו בדמוקרטי שהוא יותר אינטליגנטי. אני אוהבת את ההתפלפלות, את זה שזה לא קבוע, את זה שהמקום מאוד דינמי. אנשים עוברים מהפכות, המורים מלמדים דברים שחלמו עליהם, מפתחים נושאים. אני פיתחתי את הספרייה, אני שותפה בפיתוח מרכזי לימוד, מרכזת את בית ג'ד', יש המון דברים מעניינים ואת לוקחת אותם לאן שמתאים לך. (אני בכל זאת בת חמישים ואחת. לא הכל מתאים לי) יש המון דו-שיח, דיבור, המון תהליך.

בכל שבוע מתקיים פרלמנט ואפשר לשנות דברים מהותיים בבית ספר. בעצם, כל שבוע בית ספר יכול להשתנות. יש חוקה, יש מחוייבות לערכים של בית ספר – כמו כבוד הדדי, קבלת השונה וכד'. אבל הפרלמנט הוא מעל הכל. כל ילד יכול להעלות נושאים להצבעה ולשנות. ילד בכיתה א' יכול להצביע על נושאים של ילדים בכיתה י"ב. הפרלמנט מתקיים בשעה ראשונה ביום חמישי, ואסור לקיים שום פעילות במקביל. (ילד לא חייב לבוא לפרלמנט, והוא יכול להימצא במקום אחר בבית הספר באותו הזמן, אך אין פעילות יזומה אחרת), למנהל יש זכות וטו. בפרלמנט שותפים המורים, התלמידים וההורים – כולם מהווים קהילה. לכל אחד זכות הצבעה שווה. נושאים שעולים לדיון בפרלמנט לדוגמא: רוצים בחינות בגרות אקסטרניות או אינטרניות, ילד רוצה לארגן מסיבת פיז'מות, הורה שרוצה שלא יחלקו ממתקים במהלך השנה. כלומר, גם אורחות חיים, גם נושאים לימודיים וגם נושאים אישיים.

אין לי ברירה אלא לקבל אותה. יש אפשרות להגיש ערעור אחרי חודש. אם יש משהו דחוף, מביאים לדיון בוועדת ערעורים. כל אחד יכול להציע הצעה נגדית. עכשיו היה נושא מעניין. לילד יש שתי חובות: אחת – לבחור אדם מבוגר שהוא חונך אישי שלו, והשנייה – להגיע למפגשי בוקר. (חוץ מזה הוא יכול כל היום להסתובב).

היה מקובל בבית ספר שהילדים בוחרים חונך על ידי שנותנים ארבע אפשרויות מדורגות (מהחונך הכי רצוי להם עד הרביעי בסדר העדיפות שלהם). זה הביא להמון תחרות בין הילדים (וגם בין המורים שלקחו את זה למקום של אגו). ילדים היו מספרים איזה עדיפות שלהם התקבלה, והיו כאלה שהתמרמרו שהם מקבלים את העדיפות האחרונה שלהם. בשנה שעברה הצוות החליט שארבע הבחירות הן במקביל, ללא עדיפויות. ועדת ערעורים דנה בזה, והוציאה למנהל "קול קורא" שזו החלטה שהוא לא יכול להעביר בלי הפרלמנט, ושזה נוגד את חוקת בית הספר. הייתה שם התנגדות הן להחלטה עצמה, והן לתהליך שבו התקבלה. בסופו של דבר המנהל הטיל וטו, והחלטת הצוות תקיפה עם פרלמנט לגיבוי הנושא.

מה אומרת החונכות מבחינתך

זו פגישה אחת לשבוע עם הילד, שבה בודקים אתו אם עמד בהחלטות שלו, אם הוא צריך עזרה במשהו, ואפשר לעשות אתו בזמן הזה גם משהו שהוא רוצה. בשנתיים האחרונות עברנו לשלוש חונכויות בשעה במקום שתיים. זה אומר שלכל ילד מוקצב פחות זמן. רבע שעה לכל ילד, פעם בשבוע. אני חונכת 12 ילדים, אז ארבע שעות מתוך המשרה הן חונכות. יש לי קשר בעיקר עם הקטנים.

עוד על בית הספר

בהשוואה לבית-ספר רגיל, הילדים יותר רוצים ללמוד. בעיות משמעת יש, אבל הן כמעט אפסיות. אנחנו מקבלים פליטי מערכת, הרבה חינוך מיוחד. השנה הגיעו אלינו גם תלמידים מבית ספר "חברותא" שנסגר. מתוך שבעים וחמישה ילדים בבית שלנו (ג/ד) יש לארבעה סייעים. ז"א 5 אחוז חינוך מיוחד. יש ילדים עם בעיות של קשב ולקויות למידה, יש לנו ילדים עם אוטיזם, ילדה חרשת, ילדה עם שיתוק מוחין. בית הספר לא בררני. מהשנה מקבלים לפי הגרלה. אבל המשפחה צריכה להיות בעלת אמצעים, וזה מביא קול מאוד מסויים לבית ספר. הורים דעתנים, מושכים לכיוון של קורסים מיוחדים, הילדים לובשים מותגים, נוסעים לחו"ל בימי לימודים, אין תלבושת אחידה. (רום שלומד בדמוקרטי בכפר סבא אומר שהיה יותר טוב אם הייתה תלבושת אחידה). יש לנו גם אוכלוסיה לא נחמדה. לעתים הילדים מאחרים, אין גבולות. (ההורים מסיעים – זה באחריותם). זה מביא אותנו לדו-שיח מעניין עם התלמידים, לא פשוט. אנחנו לא מוכרים ע"י משרד החינוך, אז אנחנו חייבים את ההורים. מקווים שמשרד החינוך בראשות שי פירון ינקוט בגישה שונה כלפינו.

יש עושר של קורסים. מנגנים, שרים, רוקדים. ילדים לומדים אומנות, מוסיקה, המון תחומים שבדר"כ אין בשבילם תקציב, היצע עצום. הורים יכולים לבוא וללמד משהו שהם יודעים. נחשפים להמון דברים. חופש הבחירה עלול גם לאיים. רום התחיל לפני שנתיים בדמוקרטי, לא היה פשוט ואני מקווה שהשנה יהיה לו יותר טוב. למי שהתחיל בבית ספר רגיל לא קל לקבל את זה, מאוד קשה לבחור כל הזמן. יותר קל שיש מערכת מסודרת, מחנך אחד. כאן לכל ילד יש מערכת משלו, הוא צריך להתנהל לפי הבחירות וההחלטות שלו, ולעמוד בבחירותיו. אין כיתה. אתה הולך לקורס, ובאותו זמן חבר נשאר בחוץ. מפתה להישאר עם החבר. זו שפה אחרת, אם מתחילים מהתחלה כבר רוכשים את השפה ומבינים את ההתנהלות. הייתי שמחה אם כל הילדים שלי היו זוכים ללמוד בדמוקרטי.

אני מבינה שזו מערכת שדורשת משאבים עצומים

נכון, אבל יש ילדים שלא מתאים להם בית הספר שרק מכין לבגרות ובודק אחוזים. במיוחד שלפני כמה שנים ביטלו את מסלולים המקצועיים. עכשיו מבינים שהמסלול העיוני לא מתאים לכל אחד. למערכת החינוך

המשך : כוס קפה עם ליאת לוינסון

הרגילה אין זמן להשתהות, בחינות הבגרות והציונים, והדור הזה עם כל הטכנולוגיה...

אני באה חמישה ימים לבית ספר : ראשון עד חמישי. יום שני ארוך – ישיבת צוות. גם בסוף של יום רגיל יש עבודה שנעשית מהבית. הכנות, התכתבויות במייל וכד'. (יום שישי מתנהל בצורה מיוחדת: "לא בטל בשישי" וזאת מתכונת שונה. יש קורסים יותר חביבים, לא עיוניים. פחות מורים מהצוות הקבוע).

באים הביתה ויש עבודות בית – כביסות, ניקיונות, צריך לראות שמישהו מכין אוכל (לא אני למזלי הרב), הסעות של הילדים.

איך צלחתם את תקופת הבנייה

הבנייה לקחה מאתנו הרבה משאבי זמן, אנרגיה, כסף. בגיל חמישים את רוצה לחוות פעם את ההחלטה – איזה מגירות יהיו במטבח, איזה צבע... תמיד גרנו בבית שמישהו אחר פינה. פתאום אני צריכה על שאלות: מה חשוב שיהיה בבית. השיח הזה, הבדיקה מה הכי חשוב לנו - הדיבור הזה התאים לנו בשלב הזה של החיים.

נהנינו מכל שנייה. הבנו שאנחנו לא מבינים כלום אז החלטנו ללמוד, ולקחנו קורס במרכז הבנייה, קיבלנו החלטה אסטרטגית שאנחנו הולכים ליהנות. זה כרוך בהרבה ויתורים, אבל שום דבר הוא לא עניין של חיים ומוות. היה אחלה, אבל הספיק לי. אני מתחרפנת אם צריך ללכת להרבה חנויות. הולכים לחנות אחת וקונים. עכשיו אנחנו נהנים מכך שסיימנו את רוב העבודה. יש לנו אוויר. יושבים במרפסת בערב ואי אפשר להרים אותנו מהמקום. כזה כיף.

אני שמחה שהתחלתי מוקדם עם הילדים, ושהם כבר גדולים. בגיל שלי, כבר קשה לי לחשוב על טיפול בילדים קטנים. אני שמחה שהבית כבר בתהליך התרוקנות. גילינו את הזוגיות. החופש הגדול הזה – הרגשנו שהם לא צריכים אותנו, וגם אנחנו מסתדרים לא רע בלעדיהם. חוויות שלא היו לי בעבר. בקלות אני יכולה לנסוע ולישון לילה מחוץ לבית.

צריך לדעת איפה הם, אבל אין בעיה – אנחנו יוצאים לרכב בליל ירח מלא, והם מסתדרים, רק שנעזוב אותם. חוויות כיפיות אחרי כל השנים שכל הזמן צמודים לילדים. אני לא יכולה להגיד שהיום אין לי את זה, צריך לכבס וצריך להכין, אבל אני יכולה להעמיד אותם במקום, ושגם הם ידאגו לארוחת ערב וכו'.

כל הזמן מדברים על הורות של הגיל הרך, אבל דווקא אז היה לי קל. הרבה יותר קשה בגיל ההתבגרות. ארבעה ביחד, אנרגיות של בנים. אני באה מבית של בנות, אבל עכשיו אני בת בבית גברי. הם יכולים במבט לסגור עלי באחוזה גברית. אני לא ממש מסתדרת עם האחוזה הנשית. מעגלי הנשים לא עושים לי את זה, אולי בגלל זה יש לי בנים.

ולהיות הורים לבנים זה גם הרבה שנים הורים לחיילים. עכשיו הצו של השלישי, של יהב. הרבה עבודה.

מה השתנה מאז שההורים עלו צפונה

הפכתי להיות "כפר-סבאית". באילת לא הייתי מאז שהם עזבו. הם מתגעגעים אבל אני בכלל לא. הכל מתמקד עכשיו כאן, נשארה רק אחות אחת באילת.

אני תוהה על הקשר שלי עם הקיבוץ, הקיבוץ עבר הפרטה, הקבוצות קטנות, יהב ורום סובלים מאוד מהקבוצות הקטנות, והיו חייבים לצאת החוצה. הם לא ממש כפר-סבא והם לא ממש ניר-אליהו. הם בין לבין. המון פעמים הם אמרו לנו: למה אתם בונים בית בקיבוץ? למה אתם לא בונים בכפר סבא? יש להם פנטזיה. הם לא מספיק קיבוצניקים בשביל הקיבוץ, ולא מספיק עירוניים בשביל כפר סבא. אני תוהה מה היה עולה בגורלם אם הם היו גדלים בקבוצות יותר גדולות כמו שגב ואופק. שאלות שאין להן תשובות. הקיבוץ עצר את הקליטה, ועכשיו משלמים את המחיר. הייתי במערכת החינוך ועשינו תכנון, ראינו שאין ילדים, אבל לא באמת הבנו את ההשלכות לגבי הילדים שהם היום בנעורים.

לא הסתגרות, אבל כרגע זה מתאים לי, הייתי צריכה קצת ריחוק אחרי השנים של ריכוז החינוך. מתאים לי שאני יוצאת לעבוד בחוץ, אני מסיעה את הילדים, שגם חיים הרבה מחוץ לקיבוץ. עמר שומר על הגחלת.

בתקופה הזו בבית הספר המורים נותנים שיעורים שנקראים "טעימות". הילדים עוברים ו"טועמים", ואחר-כך מכינים לעצמם מערכת. בשיעור חשבון נתנו להם משימה: לראיין את המורים ולעשות כל מיני פעולות חשבון עם הגילאים שלהם. אז כל הזמן באו ושאלו אותי בת כמה אני בת כמה אני, אז בסוף אמרתי די! אני לא יכולה להגיד יותר את המספר הזה. היה לי משברון בגיל 50. הגיל הזה עשה לי משהו, זה לא קרה לי בשנים קודמות. פתאום את מסתכלת ואת אומרת רגע אבל איפה זה, מאיפה זה מגיע, זה נתקע בגרון. הייתי צריכה להגיד הרבה פעמים חמישים ואחד. זהו.

החיים בגיל חמישים הם כבר שונים, הילדים גדולים, צריך מרחב. מה אני נורא רוצה? יש לי אפשרות לענות על זה ממקום של ביטחון. אני לא סובלת, כרגע מאוד מעניין לי, אולי אעשה שינויים. אני לא מטולטלת, אבל מוצאת את עצמי חושבת מה בעתיד. יש לי שהות להחליט. למדתי בדמוקרטי שהתהליך הוא המהות, ההתבשלות הזאת, אני מנסה להעביר לילדים שלי שמה שחשוב זו הדרך. הדרך היא הכי משמעותית ולא התוצאה הסופית.

ההורים שלי עוד מעט שמונים, אנחנו חמישים פלוס, לחברים שלנו כבר יש נכדים, דור רביעי, הכל ממשיך לנוע, לא עוצר. ההורים מתבגרים וזה לא חוויה קלה. עכשיו אני בזמן של "תעזבו אותי", עדיין לא רוצה נכדים, תנו זמן.

פינת הפירגון : ארוחה לילדת

מזה שנתיים שאנחנו חיים בקיבוץ. בחרנו להגיע לכאן, היה לנו ברור שאנחנו רוצים לחנך פה את ילדינו. בנינו את תחושת השייכות בהדרגתיות, ניר נולד איתה, אצלי זה היה קצת מורכב יותר.

לפני כמעט חודשיים, כרמל נולדה, קצת קודם לכן נגשה אלי תמי בלומנפלד-גלילי ושאלה אם זה יהיה בסדר שאצטרף למיזם של "ארוחה לילדת". שמחתי על ההצעה

למרות שלא ידעתי בדיוק מה יהיו ההשלכות שלה. אחרי שכרמל נולדה הגיעו אלינו המון חיבוקים מהקהילה. נערה מתוקה שהביאה מאפים של אמה, והמון אוכל שבעיקר הובא עם חיוך רחב, ברכות וטיפות של אהבה שתיבלו את הטעם.

זו הייתה הזדמנות להזמין את הבאים לביתנו, להראות את הממלכה שבנינו לנו פה, לילדים להראות את כרמל, להרגיש שייכים.

אני מרגישה שהפרויקט הזה מצליח לקרב בין דורות, בין דור "המייסדים" לדור "היולדות". זו הזדמנות להתחבר ולדבר, להכיר ולהרגיש חלק מהקהילה. אני מזמינה את כל מי שלא ידע עד היום איך לפנות "לנקלטים" / לצעירים, להשתתף במיזם.

אני מודה לכל מי שלקח חלק בהזנה החומרית והרגשית שלי ושל בני משפחתי, חיממתם את ליבי וגרמתם לי לרצות לבשל לילדת הבאה...

מאחלת לשנה של התרחבות, היכרות גדילה ואושר.

שלומית ברזלי.

תשרי התשע"ד

- מהגיל הרך -

חברים, בנים, נקלטים ותושבים שנה טובה וחג שמח,

מערכת החינוך בגיל הרך פתחה את שנת תשע"ד עם 125 ילדים, מתוכם 40 ילדי קיבוץ ונקלטים. הילדים, ההורים והצוותים החינוכיים עסוקים כעת בקליטה ובהסתגלות לגנים החדשים.

מערכת הגיל הרך ממשיכה ומתמקצעת בתכנית עבודה בגישה הפסיכו פדגוגית המורכבת משלושה צירים: עבודה בגישה התפתחותית, עבודה בגישה אקולוגית – בזיקה לקהילה, ועבודה בגישה מערכתית.

התכנית הפדגוגית היא תכנית הוליסטית המבוססת על פעילות ועל התנסות של הילדים בחצר, בטיול, בהגשת חומרים, במשחק ופעילויות של שגרת החיים כמו ארוחה, שינה ופרידה.

הגננות ומובילות הבתים מודרכות ומתמקצעות במהלך השנה באופן פרטני ובפורום גננות, וכל אחת מהן מובילה את היחידה החינוכית בה היא עובדת, ומדריכה את צוות הגן. אנו שואפים כל הזמן להמשיך ולהתמקצע, ובעיקר לשמור על תכנית חינוכית ברוח החינוך הקיבוצי, ועל הייחודיות של הגנים שלנו פה בניר אליהו.

את המערכת מלוות: **רונית רבין** – מדריכה פדגוגית מטעם התנועה הקיבוצית, ו**מאירה זילברמן** – פסיכולוגית התפתחותית.

כחלק מתהליך התמקצעות המערכת בגישה הפסיכו פדגוגית, הוחלט בשנה האחרונה לאחד את שני הגנים הבוגרים לגן לגילאי 4-6. במקביל הוחלט לשמור על מבנה של שישה גנים במערכת מה שאפשר לנו לפתוח גן נוסף לגילאי 2-3. לצד התמקצעות המערכת במודל הקיבוצי, אנו נדרשים להתאמות שונות מטעם משרד החינוך ומשרד התמ"ת אשר לא תמיד עולים בקנה אחד עם דרכנו החינוכית.

הצוות החינוכי במערכת מורכב מגננות ומטפלות וותיקות, לצד מטפלות חדשות שבחרו להצטרף אלינו וללמוד את שפת המערכת, ואת התכנית הייחודית בה אנו פועלים. הצוות הוותיק שומר על המסורת של המקום ועל התחושה הביתית המאפיינת את הגנים שלנו. הצלחת המערכת היא תוצאה של עבודתן המסורה והמקצועית של העובדות: גננות, מובילות בתים, מטפלות קבועות ומחליפות, ובנות הנעורים.

זו ההזדמנות להביע את הערכתי הרבה לכל אחת מעובדות המערכת, ולהודות לכולן בשם ההורים, המערכת והקהילה.

לצד הצוותים החינוכיים פועלת בקיבוץ הנהלת חינוך הכוללת נציגי ציבור, בעלי תפקידים בקהילה ואת מנהלות החינוך. הנהלת החינוך עוסקת בקביעת מדיניות חינוכית – כלכלית ובסוגיות עקרוניות שבין חינוך לקהילה.

בנוסף ישנו מערך של ענפי שירות, בעלי תפקידים וחברים בקהילה הלוקחים חלק בתפעול ואחזקת המערכת, ואשר התגייסו לטובתנו במהלך כל השנה.

בהזדמנות זו אני מבקשת להודות לכל מי שלקח חלק בעשייה הברוכה,

ולאחל שתהיה לכולנו שנה טובה, שנה של צמיחה והתפתחות, שהשלום יבוא – אמן!!

ושהכל יהיה בטוב תמיד,

אריאלה.

עובדות מערכת החינוך
בגיל הרך עפ"י הגנים
לשנת הלימודים תשע"ד :

ילדי הקיבוץ והנקלטים
בגיל הרך :

בית תינוקות חסידה :

אורליה אחואן
אמי כנר
קים זהר

פעוטון פשוש :

הדר רוטבאום
טובי לקאו
ברכה מוקירה
מור סלע

גן סיקסק :

מיטל בובלי
אלמוג ברק - חברת קיבוץ
שרית אינאו
יעל קבדה

גן שחרור :

תמר פולונסקי
טל כץ
דלית רגב - חברת קיבוץ

גן עפרוני :

נויה רבנסרי
סמדר יוגב - חברת קיבוץ
מלכה לוי - חברת קיבוץ
טובה עלמו

מחליפות :

רומי חיימוביץ
שירה גרשון
איילת הרשקוביץ
תמר בלומנטל - ?
עינב זנגי - בת קיבוץ
נועה יהל
סלע מרסלנד
מרים קרומן - חברת קיבוץ
עינב עטר
הדר ראובני - בת קיבוץ

חצרן :

משה קאופמן

בנות נעורים :

נרי בוחסירה
בר פלג
עומר פלג
עלמה ינאי
שקד ברלס

מקווה מאד שלא שכחתי אף
אחת...

אריאלה.

חסידה

1. דפנה הרץ - אילאיל וטל
2. איתן גלילי - תמי וזהר
3. כרמל ברזילי - שלומית וניר
4. יובל עציוני - קרן ורון
5. טל זהר - שלומית ורון

פשוש

1. יואב מורנל - טליה וניר מורנל
2. יותם גולן - הילה וענבר
3. עידן שר - הדס ודיויד
4. רותם מדר - לירז ונימרוד
5. יואב ראובני - פזית ויובל
6. שחף קאליפה - גל ונדב
7. ניתאי סלע - אסנת ודונית

סיקסק

1. אורי צדפי - קרן ויפתח
2. אלה הרץ - אילאיל וטל
3. אמיתי אברהמי - רוית ואלון
4. מיכל רז - שיר ועמרי
5. עומרי נחום - רותם ורפי
6. תלם אביגד מדר - דותן ודניאל
7. איתי עציוני - קרן ורון
8. עמית קויטל - אורטל ויוסי

עפרוני

1. דריה קאליפה - גל ונדב
2. בר ביוקאורל - נטלי וענר
3. גל כדורי - שירה ואהרון
4. נגה ברמן - סמדר ואריאל
5. סהר אביגד מדר - דותן ודניאל

שרקוק

1. אביב תשבי - קרן ועידו
2. איילון קורדובה - דורון ורועי
3. אלעד רז - שיר ועמרי
4. ליאור כרמלי - קרין ואלון
5. סתיו שר - הדס ודיויד
6. עפרי לב ארי - ליאורה וארנון
7. איתי זהר - שלומית ורון
8. ארבבל ברזילי - שלומית וניר
9. יאיר אמיתי - שרון וגיא
10. יוגב ברק - אלמוג וגולן
11. נדב אברהמי - רוית ואלון
12. רומי סלע - אסנת ודונית
13. יואב עציוני - קרן ורון
14. יהלי ברמן - סמדר ואריאל
15. נבו גולן - הילה וענבר

ילדי הקיבוץ והנקלטים בגיל בית-ספר לפי הכיתות

שמות המדריכים בקבוצות לא
נמסרו .

ישנם עוד חברים שעובדים
במערכת החינוך במקומות שונים.

לכולם נאחל שנת עבודה
פוריה ומוצלחת.

כיתה ח'
לי שלמון
נועם ינאי
נרי בוחסירה
עומר לביא
שובל וינטר

כיתה ט'
איתן ביוקאורל
עומר פלג
רום לוינסון

כיתה י'
יונתן ביוקאורל
עמית שלמון

כיתה י"א
יותם ברלס
ירדן שיקלי
עלמה ינאי
שירז לביא
שקד ברלס
תבל קציר

כיתה י"ב
יעל בארי
בר פלג
יהב לוינסון
דוּתן ראובני

כיתה ג'
שי תשבי
לירון שר
עידו ברלס
מיה מויאל

כיתה ד'
שני מדר
תמיר ברק

כיתה ה'
זואי בוחסירה
עמית שר
שגיא ברק
תמר רגב

כיתה ו'
אגם קציר
נויה ברלס

כיתה ז'
אורן ביוקאורל
איתי רגב
עדן ביוקאורל
עומר מדר

כיתה א'
אביתר ברזילי
אלה בוחסירה
מאיה זוהר
עופרי ביוקאורל
עידו לביא
עילי נחום
הדר ראובני
עלמה ראובני
איתמר ראובני
יובל קויטל
שחר הברי

כיתה ב'
אוהד כדורי
איתן קורדובה
גיל ביוקאורל
הלן ביוקאורל
יובל רוז
יעל רגב
נטע רגב
שני רגב
עפרי מדר
עפרי צדפי
שחר עציון-צדפי
גל שניצר
עמית כרמלי

מורות ב"יחדיו"

שיר רוז - מחנכת א'
הדס שר - מחנכת ג'
רותם אברהמי נחום - מחנכת ב'
מרסי רוזנבלום - מורת שילוב, מורה
לאנגלית
שירה כדורי - סייעת
תמי בלומנפלד - סייעת

חובות מהעלון הקודם

* שכחתי לציין בעלון הקודם את הטיפול המסור של הצדיק ארז שלמון, על שלקח על עצמו להחזיר את דשא מגרש הכדורגל לקדמותו. הוא עמל ימים ולילות על התפתחות כל עלה חדש, וכל זאת בהתנדבות – כל הכבוד! וכמובן לכל הבנים החברים שנתנו יד לעזרה.

* ועוד שכחתי בעלון הקודם לציין את המדריך המסור עמרי רז, שכמובן כל שנת הבר מצווה הזאת לא הייתה קורית בלעדיו. מאחלים לו הצלחה רבה במסלול החדש בהוראה.

* משפחת ינאי היקרה טסה לביקור משפחה בארה"ב בחופשת הקיץ וחזרה עוד לפני סיום החופשה.

* למי שלא ידע למה הוציאו את המקלט העילי, שקירותיו יכלו לספר על השעות הרבות שבילה ביניהם בני פלג ז"ל בפיתוח תמונות - הוא הוצא לטובת קליטה של משפחת אברהמי אסף ונטע-לי לבניית ביתם החדש.

* כמה מחברי גרעין "שונית" דפנה, קוני (גרעין "אשכול"), עירית ותלי, אריה קזמירסקי ועוד עיפו משבילי הארץ ולכן טסו לשבוע נופש בסרדיניה.

* בשעה טובה, ולאחר מהמורות רבות, החלה משפחת לב ארי ארנון וליאורה לבנות את ביתם החדש בקיבוץ – ואומר להם בביטחה : חזק ואמץ זו רק ההתחלה...

* במזל טוב חגגנו את יום ההולדת לקיבוצנו בן ה-63. ארוחת הבוקר המסורתית עברה לבית אליהו הממוזג – לחם מטוגן כמובן שהיה, והרצאה טובה מפי יורם טהר-לב שהייתה טובה ונעימה, ובערב חגגנו כמו בפורים בשירה וריקודים ושתייה לשוכרה. למחרת בבריכה - מתנפחים ואומגה מדליקה למים, והמון מצב רוח משפחתי וטוב. תודות לכל מי שתם לאירועים, לחברים הצעירים על היוזמה, ולצוות התרבות על העזרה, וכמובן נאחל שנהיה יותר טובים בשנה הבאה.

* היעד : איסלנד, והפעם יעל יוגב וסבתא תמי גביש אשר לא מפספסת נקודה על הגלובוס – כל הכבוד ומה היעד הבא....

* על הדרך הבטיח את מקומו עמר לביא לגלישת גלים עם אבא ירמי באי לסבוס ביון – שבוע של גלים, רוח ואוכל טוב . איזה כיף לסיים כך שנת בר מצווה.

* והקיץ מספר משפחות התחדשו בביתם "מי ייתן ובביתכם החדש ישכון שלום וישררו בו אהבה, ואחוה כל היום." ברכות למשפחת סלע דותן ואוסנת , עציון אורן ותמר, בורנשטיין עידית וינון , ביוקאורל ענר ונטלי . וברכות גם לטליה וניר מורנל, עדי (בורץ) ושחר הלפרין על מעבר למגורים בקיבוץ.

* אריה שלמון הזמין את בחירת ליבו משכבר הימים הלא היא אשתו שוש שלמון לקרוז על אונייה לקפריסין, לחגיגות 50 שנות נישואים.

* שלום כתה א - בהצלחה - מיה זוהר, עופרי ביוקאורל , אלה בוחסירה, עילי נחום, עידו לביא, אביתר ברזילי, עלמה הדר ואיתמר ראובני, יערה רפפורט, יואב אמיתי, יובל קוטל, ליאם זוהר שורר, פז צדיק.

* ברכות לעולים לחטיבה – איתי רגב, עדן ביוקאורל, אורן ביוקאורל, ומדר עמר.

* לכל תלמידינו ומורינו היקרים שנה טובה ומוצלחת.

* הפנסיונרים החביבים יורם ואביבה יפה קבלו חופשה מהנכדים ויצאו לחופשה באוסטריה.

* מזל טוב למפעל "פלסטניר" 40 שנות עבודה – שתהיה לכם שנה טובה ופרנסה טובה ושתצליחו בדרככם.

* משפחת קובלסקי חנה ואילן, שני, דן ודור יצאו לחופשה משפחתית בנורבגיה.

* הידעתם שאילן שיקלי רק בן שלושים (+) והוא כבר חובק את הילד השלישי – רני שמו נכד לואלרי

ושיקלי – שפע ברכות ואיחולים לבביים ושילמדו ממך קצת הבנים.

* ושוב הגיעו החגים ותלמה שלנו טסה לבקר את ההורים בארה"ב.

* פתיחת השנה החדשה הייתה יפה – אירוע משפחתי חביב בחדר האוכל בניצוחן של אסתר זטורסקי ושושקה לוינסון. החג הצטיין באווירה נעימה ואוכל טעים באחריותו של אלי ביוקאורל ותודות לעבודת הצוות. שנה טובה ומלאה אירועים לכל בית ניר אליהו.

* עידית (בורנשטיין) ולירון מאיר באו בברית הזוגיות באירוע נחמד בדשא המזכירות. מזל טוב לכם שפע ברכות והמון ילדים.

* כבר חודש שירון קציר מסתובב בחו"ל וחופר עם הסטודנטים שלו במקומות בעולם, ועכשיו לקראת הסיום הצטרפו המשפחה - זוהר, אגם ותבל לזינבה - לסיום מוצלח של חופשה טובה. (אל דאגה, בטח יהיה שם טרק אחד או שניים).

* ולאחר כמות יפה של קליטה שעברנו החודש מרשה לעצמו רמי צדפי לקחת את אשתו רבקה צדפי ולטוס לנופש בצפון ומרכז איטליה. חופשה נעימה.

ותיקים יקרים,

בפרוס השנה החדשה הבאה עלינו לטובה, ברצוני לברך כל אחד וכולכם יחד, בשנה טובה. שנת בריאות ואושר, שיהיו הזמנים החדשים מזמנים חוויות והגשמות. מברכת בחום, לנצ'ו.

מצרפת בזאת מתכון לעוגת שנה טובה

נוטלים 12 חודשים,

מנקים היטב מקטנוניות, מרירות, קמצנות וחרדות.

מוסיפים:

^ 3 כוסות עבודה

^ 2 כוסות מצב-רוח טוב והומור

^ 3 כפות גדולות אופטימיות

^ 1 כף סבלנות

^ קומץ טקט

^ קורט הבנה והערכה הדדית

^ שופכים על כל התערובת הרבה שמחה

^ ממיסים בחום של אהבה

^ מקשטים בזר של תשומת לב.

מחלקים ל- 12 חלקים שווים, וכל חלק ל- 29-30 מנות.

מגישים יום-יום בשמחה.

שתהיה לכולנו שנה טובה, אמן, כן יהי רצון.

ברכת מיוחדת לחברינו לאה מזרחי ושאול ברן מכל חברי וילדי ניר-אליהו.

בחצר עם נחום, והפעם: לא מה שחשבנו שיהיה...

אני פוגש את נחום לעיתים רחוקות, הוא מותיקי הישוב. בימים עברו, אני צעדתי רגלית על המדרכות והוא נסע על הטרקטור, כיאה למרכז ענף בכיר. היה עוצר ליד, לוחץ לי יד שיכלה לשלוח אותי מייד לאורטופד ופותח במונולוג עד ארוחת הצהרים. כיום הוא פנסיונר ואני נוסע ברכב ממוזג כדרכם של עובדי חוץ ובעלי תפקידים בימינו. כך שדרכינו אינן מצטלבות. באותו היום האביבי, בחרתי לעשות את הדרך לחדר האוכל רגלית, מרחוק הבחנתי בנחום עומד כשידיו משולבות לאחור וממתין לבר שיח. ויתרתי על ארוחת הצהרים ועמדתי להקשיב לדבריו. עודנו משוחחים על דא ועל אה, חלפה ועברה על פנינו מכוניתו של המנהל ובו נוהגת אשתו זיית.

ככה זה היום, זה יש לו אוטו, ולהוא יש מכונית, גם כן אשתו נוהגת ברכב ויש גם מקומות חניה קבועים, הוא מצקצק בלשונו ונאנח, לא מה שחשבנו שיהיה פעם?

מה נחום, אני שואל, מה חשבתם שיהיה פעם?

פעם חשבנו שיהיה שיווין, צדק, לכולם יהיה שווה בשווה, עכשיו מה? נגמר הקיבוץ.

תגייד נחום, אני מתגרה בו, אבל אז פעם, היה כמו שחשבתם שיהיה?

נחום מגרד את פדחתו, מסיר את הכובע ומנער אותו, חובש אותו שוב ונאנח שוב. לא בדיוק, הוא עונה לי לקונית.

אז אם גם פעם לא היה מה שחשבתם, ספר מה היה?

עזוב, עזוב, הוא מנסה להתחמק, לך לאכול, שלא יהיה לך כמו שהיה לי פעם?

עכשיו אני מוכן לוותר על האוכל ולהקשיב. באמת חשוב לי לשמוע מה היה?

הייתי רעב, הוא אומר וכשנחום רעב הוא עצבני. הוא מדגיש את חומרת המצב.

אז מה העניין? למה לא הלכת לאכול?

כי אוכל לא היה, ככה היה, היו ימים שלא היה אוכל, והחברה שעבדו בשדה היו קופצים על המשאית שהייתה מביאה את הלחם מהמאפיה ברמת הכובש ואוכלים לנו את הלחם שממלא לא היה מה למרוח עליו. אז אכלתי תפוזים.

נו ו...?

מעבר לגדר המחנה היה פרדס עמוס פרי. אך המזכירות אמרה שאסור לנו לאכול כי הפרדס לא שלנו, של הנטוש.

הממונה על הרכוש הנטוש, אני מניח.

כן, ככה אמרו. אבל נחום רעב. וכשנחום רעב לא עוצרים אותו.

מה עשית?

הלכנו כמה בחורים, חפרנו בור והתיישבנו בו שלא יבחינו בנו ושם זללנו תפוזים עד שהבטן התפוצצה לנו.

ומה קרה?

המזכירות עשו לנו ברור. את ישיבות המזכירות הם עשו בצרף של האקונום. שם הם ישבו ודנו בעניין החברים שאכלו תפוזים והם בעצמם אכלו בינתיים מהפרודוקטים שהיו על המדפים. ככה היה פעם.

וואלה. זה צדק?

אתה צודק, גם פעם לא היה מה שחשבנו שיהיה פעם. אולי יותר טוב עכשיו.

הזמנתי את נחום לארוחת צהרים, על חשבוני, הוא ויתר. כבר אכל. לחצנו ידיים. לחיצת היד שלו חזקה עדיין, לא כפי שהייתה אך יכולה לפרק כמה עצמות.

מוסר השכל? לא יודע, אולי לא כל מה שמספרים לנו שהיה פעם היה פעם, אבל סיפור יפה.

כתב: קוני פנר

אוקטובר

אבנר כהן, 84
שאול ברן, 78
עתליה אייל, 74

אביבה יפה, 69
מוניקה קרבס, 63
יעקב אברהמי (גוץ), 62
חביב פינבלט, 62
חיה אברהמי, 62
ויצמן זנגי, 60

יוסי לוי, 55
עמיר רוני, 53
אפרת וינטר, 53
עמר לוינסון, 52
דרור רפפורט, 51
ליאת לוינסון, 51

עלמה ינאי, 17
שחף ראובני, 15
סתיו שר, 5

מרסיאל בוחסירה, 42
אסנת ירון סלע, 35
אלמוג ברק, 35
יניב שיקלי, 34
דותן אביגד מדר, 34
לירון מאור, 31
עמיר שיקלי, 28
גל ליבנה, 27
גיא בארי, 23

ילידי החודש

ספטמבר

לאה מזרחי, 80
הדסה ראובני, 78
יורם ברלס, 78
לולה רגב, 78
בוסיק ניר, 78

איציק בורנשטיין, 60
מרים שקד, 59
ואלרי שיקלי, 59
תרצה זנגי, 58

זהר קציר, 50
יהודית מדר, 48
נדב קאליפה, 43
עידו תשבי, 42
רותם נחום, 35
נטע-לי וול, 30

אמיתי הורביץ, 27
שגב לוינסון, 23
עידן בורץ, 21
עומר פלג, 14
לי שלמון, 13

רומי סלע, 4
איתי זוהר, 4
יוגב ברק, 4
גל כדורי, 3
ניתאי סלע, 1

פתרון חידת הארכיון בניר 507 : חדר האוכל והמטבח

בתמונה רואים את הדלת הנמצאת בפינת הרמפה של המטבח. בחדרון קטן זה שכנו המתקנים למכונת הסודה כולל בלוני הגז. בשנת 1969 עם הכניסה לחדר האוכל "החדש", החליטו הורי גרעין "בתלם" לרכוש מתקן לסודה. במשך שנים נהנינו מסודה ומים קרים. עדיין הברזים קיימים בפינת השתייה. ואם שאלתם את עצמכם מה המשמעות של התאריך המופיע על הקרטון – 13.3.2009?

התשובה: זה התאריך של מסיבת פורים שהתקיימה באותה שנה. בחלק התחתון נתלתה מודעה, אך היא כבר נפלה – נמסר ע"י אילאיל הרץ.

משנת 1952 שימש אותנו ח"א שהיה בצריף. (היום הצריף עומד סגור, ונחשב למבנה מסוכן). עם הזמן הקיבוץ התרחב והאוכלוסייה גדלה, ח"א בצריף ובו 100 מקומות כבר לא ענה לצרכים. הגורמים שטיפלו בקיבוץ (הסוכנות) הבינו שחייבים לבנות ח"א חדש שייתן תשובה למשק שהולך ומתפתח. כך הוחל בשנת 1965 בבניית ח"א ע"י סניף "סולל בונה" כ"ס. הבנייה נמשכה כ-3 שנים וחנכנו אותו בינואר 1968. חדר-אוכל שנבנה היה שונה מהקיים היום: היה מחצית בגודלו, קומת הקרקע הייתה מפולשת (חלל פתוח בין עמודים), והיא הזמינה להתכנסות בכך שהיו מפוזרים בה מושבי בטון. לא עברו מספר שנים, והתברר שגם ח"א זה קטן מדי – צפוף בארוחות, ובפעילות התרבותית. בליל שבת הצטרכנו לאכול במשמרות. המצב הביא להחלטה שיש להרחיב את ח"א. לאחר שהושג המימון הוחל בפברואר 1977 בהרחבתו, והעבודה נמשכה והסתיימה בספטמבר 1979. ח"א הוכפל בגודלו, ונעשו הרבה שינויים פנימיים בו ובמטבח. למשל: החדר הראשון במטבח שימש כחדר שטיפת כלים. במקום שיש היום קיר, היה חלון גדול. דרכו העבירו את הכלים המלוכלכים לכיורים הגדולים. עתה נבנה חדר והוכנסה מכונה לשטיפת כלים. החלל שמתחת לח"א בוטל, ונבנה אולם קולנוע, שירותים, תיבות דואר, ומועדון שבמשך השנים שינה תפקודו והיום הינו חדר כושר. מאוחר יותר עבר משרד הדואר מהמזכירות למקומו הנוכחי, ושיפוץ נוסף נעשה באזור השירותים. ברצוני להביא לידיעה פרט בבנייה שאולי רק מעטים יודעים עליו: בתכנון המקורי של ההרחבה הייתה כוונה להעמיד 2 עמודים במרכז ח"א שיתמכו בתקרת החיבור. דודי, ישראל בלושינסקי שהיה המהנדס מטעם הקיבוץ שפיקח על הבנייה, התנגד לרעיון בטענה שעמודים במרכז ח"א הנם הפרעה לחלל ולציבור. לאחר וויכוחים מרובים נמצא הפתרון והובאה מגרמניה פלטת חיבור מיוחדת וכך אנו זוכים היום לח"א הקיים. מביא אני כמה החלטות שהתקבלו במשך השנים: הגשה עצמית לארוחת צהריים הוכנסה 8/1970 (עדיין ללא עגלות חימום) הגשה עצמית לארוחת בוקר וארוחת ערב 3/1972. עגלות חימום וקירור להגשה עצמית 1979. בוטלו הכולבויניקים על השולחנות 17.8.1974. בראשית 1980 הוכנסו השולחנות והכיסאות "החדשים" שנקנו מקיבוץ צרעה. בשנת 1980 הוחלפו הצלחות הפלסטיק בעזרת ההורים מדרום אפריקה. במהלך שנות השמונים הוכנס המיזוג שניתן ע"י "פלסטניר". בוטלה ארוחת בוקר בשבת 12/1994 בוטלה ארוחת ערב 9/1997

מאי 1978

לצורך קבלת רשיון מזון נעשו שיפוצים ושינויים בעיקר במטבח ובכניסה לח"א במהלך 2006-7

הופרטה ארוחת צהריים 1/1998
ארוחת בוקר בוטלה במהלך 1999 וכנ"ל ארוחת הבוקר לילדים.
סגירת ח"א בשבתות 4/1999.
אישור כשרות מאמצע שנת 2000.
איסור עישון בח"א 12/2001.
ארוחת ליל שבת הופסקה במהלך 2005 (ארוחות חגים ממשכיכות להתקיים).

מובאים כאן סיפוריהם של שלושה, מני רבים, ששמש מזוהה עם מקומות אלה.

חנה קובלסקי -

אחרי שנה בהוראה בה לימדתי כתיבה אי (נורית, מרים, שלומית, צח ויעל), עברתי לעבוד במטבח, בבישול. עבדתי עם **מיקה וגיאורא** שהיו בשלנים טובים וותיקים ואני התעסקתי בעיקר בהשלטת סדר וארגון בעבודה. כתבתי כל מה שצריך לעשות על דפים ותליתי אותם. אחרי שנה בבישול קיבלתי **ממרלן** את האקונומיה. המעבר לאקונומיה היה טבעי עבורי. עברתי מהמטבח והכרתי את המקום ואת העבודה. עבדתי באקונומיה כ-12 שנה.

הרבה חברים עבדו במטבח בזמן עבודתי באקונומיה. היו אז תורנויות שטיפת כלים, תורנויות בישול ארוחות ערב בימי שישי, תורנויות בישול בשבתות, תורנות להכנת ארוחת בוקר לילדים שהיו נוסעים מוקדם לבית הספר בשפיים, כמעט כולם היו שותפים לעבודה במטבח.

והיו הקבועים – **אסתר לוי** שהייתה אחראית על ההגשה העצמית והייתה מכינה את ארוחות הבוקר וארוחות הערב לחברים. והבשלנים במטבח – **גיאורא, מיקה, מלכה לוי** ומתנדבים רבים. המתנדבים עשו עבודה נהדרת, והייתה חוויה מיוחדת לעבוד איתם. אחד המתנדבים שעבד איתי באקונומיה היה **מרסאל**.

אהבתי מאוד את העבודה באקונומיה, את האקשן, את ניהול האנשים. העבודה הייתה מעניינת ומגוונת. תמיד היו חידושים והשתדלנו גם לגוון לחברים את האוכל ולהכין ארוחות יותר מיוחדות. כשהייתי אקונומית עבדו במטבח חברי קיבוץ בלבד. כשעזבתי נכנס השכיר הראשון לעבודה.

האקונומיה הייתה לי כבית, אך בשלב מסוים הרגשתי שלא נשארו לי יותר כוחות. עזבתי ברגע שהחלה ההפרטה, שהייתה סיבה נוספת לסיום תפקידי. חשבתי שהסיבות למעבר להפרטת המזון היו נכונות, אך לי לא היה כוח להתמודד עם המעבר. קשה היה לי לראות את אכזבתם של חברים וותיקים, את הקושי שלהם.

האקונומיה נשארה במקום מאוד חם אצלי בלב. היה לי משבר כשעזבתי. הייתי מאוד קשורה למקום, זה היה הבית שלי. הבנתי שאני צריכה לעזוב, אך הרבה זמן עבר עד שהצלחתי להתנתק.

כיום, באירועים שונים, אני עדיין עוסקת בארגון האוכל. כנראה שיש בי איזה שהוא צורך להאכיל...

בין המטבח וחדר האוכל הייתה הפרדה מוחלטת. את חדר האוכל ריכזה הרבה שנים **לולה רגב** ואחריה נכנסה **יונה פלג**, חדר האוכל היה רשות נפרדת.

כשאומרים "חדר אוכל" עולה מיד שמה של לולה ועמו כל ה"איסורים":

לא נכנסים לחדר אוכל יחפים.

לא נכנסים עם בגדי ים ורטובים.

לא מוציאים כלים מחדר האוכל.

לא יושבים על השולחנות.

ועוד...

בקיזור חדר האוכל הוא של כולנו ושומרים עליו.

כמובן שעולים בזיכרוננו סידורי הפרחים הנפלאים בכל ערב שישי ובכל חג.

לכן הופתעתי כשאמרה לי לולה שעבדה בחדר האוכל רק תשע שנים...

יוני 2000

לולה רגב -

עבדתי בחדר האוכל מסוף שנת 1979 ועד שנת 1988.

החלפתי את **יעקב מזרחי**, ומיד כשנכנסתי הוכנסה לחדר האוכל מכונה לשטיפת כלים. (עד אז שטפו כלים בידיים, בכיורים ענקיים). עבדתי עם חברים רבים ומתנדבים רבים. במיוחד זכורה לי לטובה **קטי רפפורט** ששטפה כלים תקופה ארוכה כמתנדבת. כל חבר היה נותן תורנות של שבועיים בחדר האוכל.

היה נעים לקבל כל פעם חבר אחר לעבודה בחדר האוכל. חברים עשו את המוטל עליהם, אך זכור לי חבר אחד שלא אהב לקבל הוראות מאישה...

מלבד החברים שנתנו תורנות היו הקבועים – עבדתי עם **יונה פלג**, **גבי מדר**, **דפנה פנר**, **קוני פנר** שהיה אחראי אחזקה, ומאוחר יותר עשה זאת **פרויקה וינטרוב**. (אם שכחתי מישהו אני מבקשת סליחה).

נסעתי עם קוני למספר קיבוצים לראות חדרי אוכל. אני זוכרת שבפלמחים ראינו תמונות בחדר המדרגות, זה מאוד מצא חן בעיני ואימצתי את זה. השולחנות והכיסאות בחדר האוכל היו ישנים, ורק אחרי לחצים ואיומים נתנו לנו אישור לקנות חדשים. קנינו אותם בקיבוץ צרעה. בדיוק כשעמדנו לקנות צריך היה לקנות קומביין לשלחין, ולא היה מספיק כסף לקנות את כל השולחנות שרצינו. הבטיחו לנו ש"בשנה הבאה" ייקנו. עד היום מחכה חדר האוכל ל"שנה הבאה".

קנינו חומרים מיוחדים לניקוי הכיסאות. ניקינו אותם יום-יום, אך עם החומר המיוחד רק בימי שישי. לפני חגים היינו מוציאים את הכיסאות החוצה ובעזרת הילדים היינו מנקים אותם, כמובן עם החומר המיוחד.

היה לנו סדר יום קבוע בחדר האוכל – לאחר ארוחת הבוקר היינו מנקים שולחנות וכיסאות בצורה יסודית, מזיזים שולחנות כדי לשטוף את הרצפה במכונת לשטיפת הרצפה, ולאחר מכן תורן ניגב ביבש. אחרי ארוחת צהריים – מנקים שולחנות ומטאטאים את הרצפה, ואחרי ארוחת הערב רק מנקים שולחנות. את הרצפה היינו מטאטאים למחרת בבוקר לפני ארוחת בוקר.

בימי שישי ובערבי חגים היו באים ילדים לעזור לנו לערוך. הכי אני זוכרת את **אייל ברלס ואלי ביוקוראל** שעשו עבודה טובה. גם עובדי השלחין היו באים לעזור לנו בעריכה לארוחות החג.

כשהתחלתי לעבוד היו בחדר האוכל כלי אוכל מפלסטיק. היינו אחד מחדרי האוכל האחרונים שהשתמשו בכלי פלסטיק. בעזרתו של **שמוליק אייל**, שארגן את ההורים הדרום-אפריקאים לתרומה, עברנו לאכול בכלים מחרסינה.

מאוד רציתי שיהיה משטח בטון בכניסה לחדר האוכל. ביקשתי, לחצתי, שבתתי ורק לקראת סיום עבודתי

המשך: חדר האוכל והמטבח

בשנת 1988 הגיעו הדרוזים ויצקו את המשטח.

בתקופת עבודתי התחלנו לרשום מקומות לארוחות ימי שישי ולחגים, עבודה לא פשוטה, היו צריכים להתחשב בבקשות החברים – מי ליד מי ולשבצם על לוח שתלינו בחדר האוכל וכל זה בהתנדבות.

היו כמה כללי התנהגות בחדר האוכל שבדרך כלל שמרו עליהם –

- * לא מוציאים כלים מחדר האוכל.
- * נכנסים לחדר האוכל לבושים ונעולים.
- * לא נכנסים עם בגדי ים ולא נכנסים רטובים.
- * לא נועצים נעצים בקירות חדר האוכל ולא דופקים מסמרים.
- * אמהות עם עגלות תינוקות באות לאכול לפני השעה 12:00.

עד היום מזכירים לי את זה ואומרים על דברים מסוימים שקורים: "לולה, אם את היית, לא היו עושים את זה".

היו מספר תורנויות בחדר האוכל :

- ^ תורנות חברים להגשה בארוחות הערב.
 - ^ תורנות שבתות בה היו מכינים לחם מטוגן.
 - ^ תורנות שטיפת כלים ביום שישי.
 - ^ תורנות להכנת ארוחת בוקר לילדי ביה"ס – סלט, ביצים, דייסה.
- האווירה בצוות הייתה טובה. כשהיינו מסיימים את העבודה ושופף הכלים, שהיה בדרך כלל מתנדב, לא סיים, היינו נרתמים כולנו לעזרה ויחד מסיימים את העבודה. וכשמישהו מהעובדים סיים תקופה של עבודה היינו עושים לו מסיבה.

בשבילי חדר האוכל היה כמו חדר נוסף בבית, ולכן דאגתי לניקיון, לקישוט, לסידורי פרחים, ליצירת אווירה טובה, וקיבלתי משוב חיובי מהחברים.

היה לי טוב בחדר האוכל. הרגשתי שאני עושה ומקבלת בחזרה.

גיורא הררי -

אני עובד במטבח 27 שנים.

הגעתי לקיבוץ כמתנדב ב- 9.1.68 ונכנסתי לעבוד בשטיפת כלים. עמדתי ליד

הכיורים הגדולים שלושה חודשים (עדיין לא הייתה מכונה לשטיפת כלים) עד שעברתי לעבוד ברפת.

כשנכנסתי לעבוד בבישול, בפעם הראשונה, **לנצ'ו** הייתה אקונומית **ושוש שלמון** הייתה מבשלת ראשית. הכניסו אותי לעזור לשוש, אך די מהר הוציאו אותי משם. עשיתי פשלה! הכנתי פירה והוספתי לו חלב ושוש ראתה זאת. היא כעסה והעיפו אותי מהמטבח. לא ידעתי מה זה בישול יהודי, איך מנהלים מטבח כשר...

אחרי תקופה שעבדתי ברפת ובלול שלחו אותי לקורס ב"תדמור", ואחרי 12 חודשים, מתוכם התנסות של שלושה חודשים במלונות השרון ואכדיה, חזרתי למטבח.

האקונומית הייתה **דז מסד**. עבדתי בבישול עם **רותי קאופמן**, **הניה שוורץ**, **שוש שלמון**, **מרלן ובר**, **חנה קובלסקי**, **ושמחה כספי** שעבדה במטבח ילדים. (מצטער אם לא הזכרתי את כולם, עבדתי עם הרבה חברים והרבה מתנדבים). עם **חנה קובלסקי** עבדתי הרבה.

התקציב של המטבח וחדר האוכל היה תקציב משותף, ואני זוכר שתמיד התווכחתי עליו עם לולה. אבל אני חייב להגיד שכשלולה הייתה בחדר האוכל חדר האוכל היה מבריק.

מהמטבח הייתי יוצא מדי פעם להתאוורר באקונומיה. בשנת 1990 התחלתי לעבוד במג"ב. שלוש שנים עבדתי חצי משרה במטבח, וחצי במג"ב, ואחר-כך עזבתי את המטבח ועבדתי משרה מלאה כרב"ש. אחרי הפסקה של 12 שנה חזרתי למטבח ליומיים-שלושה בשבוע.

מגיל 8 אני בעסקי הבישול. כילד הייתי מבלה הרבה במסעדה של האבא המאמץ שלי, וגם במטבח במלון של הדודה שלי. בגרמניה הייתי מסתובב הרבה במטבח כי שם היה חם, אך לא רק בגלל זה... בעוד 14 חודשים אהיה פנסיונר, אבל אני מאמין שאמשיך לעזור בבישול – בימי גריל ובחגים.

אני נהנה מהבישול וכמו שאת רואה גם בבית אני מבשל ואפילו למדתי בישול תימני אצל אמא של רחלי.

כשהבנתי שבתמונה בעלון מופיעה הדלת הנמצאת ליד המדרגות העולות לרמפה של המטבח, נזכרתי במקרה שקרה לפני הרבה שנים על רמפה זו, ונגשתי אל גיבור הסיפור שיספר את סיפורו.

סיפורו של ברלס:

הייתי בתורנות בחדר האוכל, מנהל המשמרת היה אברהמל'ה אהרון. בחדר האוכל היה פח אשפה גדול מנירוסטה ואחת המטלות שהיו מוטלות עלינו הייתה ריקון הפח. על הרמפה שביציאה מהמטבח היה חור מרובע עם מכסה שמתחתיו הייתה עגלה ירוקה שאמורה הייתה לקלוט את האשפה.

כשהתמלא הפח הלכתי לרמפה לרוקן אותו. הייתי צריך לתמרן עם העגלה של הפח כדי להגיע בדיוק מעל פתח הבור, הלכתי אחורנית, ולא שמת לי לב שמכסה החור היה פתוח.

ובעודי הולך נפלתי דרך הפתח שהיה צר, בערך ברוחב הכתפיים שלי.

מעצמת המכה נזרקו לי הידיים מעל הראש וחטפתי מכה רצינית מתחת לבתי השחי.

מצאתי את עצמי בבור במקום בו הייתה אמורה להיות עגלת הזבל. העגלה לא הייתה שם. עשר דקות קודם לכן לקח אותה חיימקה החצרן...

נפלתי על הרצפה מגובה של שניים וחצי מטר. מה שאני זוכר הוא שהיו עוד אנשים על הרמפה שהתפלאו לאן נעלמתי.

כשראו אותי יוצא מלמטה שאלו בפליאה – איפה היית???

וכמובן התעניינו אם נפלתי לתוך עגלת האשפה. הם לא האמינו שעברתי דרך הפתח הצר הזה, מזל שהייתי רזה...

כשאני רואה את התכנית ליפול על המיליון אני נזכר איך נפלתי.

ראיינה, ליקטה וערכה : עתליה אייל

“המורות משתעלות והולכות לישון מוקדם...”

הסעה לבית הספר הדמוקרטי בכפר-סבא

חידת החודש:

מי מכיר מי יודע היכן צולמה התמונה?
תשובות נא לשלוח למערכת בניר או לעמיקם התשובה של
עמיקם תימסר בעלון הבא.

תלמידי "יחדיו

תלמידי "עמי אסף"

